

Arrest

nr. 213 910 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Sima Niazi (district Charikar, provincie Parwan), maar u staat om praktische redenen geregistreerd in het naburige dorp Bayane Maghol.

In 2003 had uw vader een conflict met zijn neven over water. Een van uw vaders neven schoot uw vader dood. Uw oudere broer A.R. (...) wilde uw vaders dood wreken en schoot daarop één van uw vaders neven neer. Die laatste werd enkel in het been geraakt en overleefde de aanval. Uit vrees voor wraak vluchtte uw familie naar Pakistan. U en uw jongere broer A.B. (...) vluchtten naar het Verenigd Koninkrijk, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. In de daaropvolgende periode slaagde uw familie erin om de vete op te lossen via jirga's met de ouderen. U keerde vrijwillig

terug naar uw vrouw en kinderen, die inmiddels terug in Sima Niazi in Afghanistan woonden. Uw broer A.B. (...) was als vluchteling erkend in het Verenigd Koninkrijk en was er intussen getrouwd. Hij bleef in het Verenigd Koninkrijk.

In de jaren na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk werkte u als boer. Op 1 saur 1393 (21 mei 2014) begon u te werken als bodyguard en chauffeur voor Haji Qadir Zaher, de First Deputy Speaker van de Wolesi Jirga. U bewaakte samen met tien andere bodyguards één van de kantoren van deze persoon in de stad Kabul. Daarnaast werd u af en toe opgeroepen als chauffeur om zijn adviseur te vervoeren.

Achttien tot twintig dagen voor uw problemen begonnen werd u door een dorpeling in uw uniform gezien aan het paspoortkantoor. Een kleine drie weken later, op 5 asad 1394 (27 juli 2015) werd u opgebeld door de Taliban van Parwan. Ze wisten wie u was en voor wie u werkte. Ze zeiden dat u met hen moest samenwerken, dat zou ook in uw voordeel zijn. Ze wilden u twee dagen later ontmoeten op een plaats in de buurt van Sima Niazi. Als u iemand over dit telefoontje zou vertellen, zou u gedood worden.

Op 11 asad 1394 (2 augustus 2015) keerde u vanuit Kabul naar huis met boodschappen waar uw vrouw u via de telefoon om gevraagd had. U vertelde uw vrouw over het telefoontje, waarna ze u aanraaide niet thuis te overnachten. Uw situatie deed haar immers denken aan uw neef I.J. (...), die eerder dat jaar gedood was door de Taliban na een soortgelijk telefoontje. Enkele uren later reisde u via een andere weg naar Kabul.

De volgende dag belde uw vrouw u op met de mededeling dat de Taliban de nacht voordien naar uw huis waren gekomen. Ze waren op zoek naar u en hadden uw zoon geslagen. Dezelfde dag nog trokken uw vrouw en kinderen in bij de paternale oom van uw vrouw die in de stad Kabul woonde. Toen u hen daar wilde bezoeken in de periode voor uw vertrek, stuurde de oom van uw vrouw u weg. Hij vreesde ook problemen te krijgen omwille van u.

Op 15 asad 1394 (6 augustus) kwam uw broer A.R. (...) u een dreigbrief van de Taliban brengen op uw werk. Deze brief was hem daags tevoren door de Taliban overhandigd in jullie gemeenschappelijke tuinen. In de brief stond dat u uw job bij de hoge overheidsambtenaren moest verlaten en dat u de Taliban moest vervoegen, anders zouden u en uw familie gedood worden.

Deze problemen deden u uw land verlaten. U vertrok op 6 sunbula 1394 (28 augustus 2015) uit Afghanistan. Na een reis van zo'n anderhalve maand kwam u op 12 oktober 2015 in België aan. Twee dagen later diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 hamal 1395 (29 maart 2016) verhuisden uw vrouw en kinderen terug vanuit Kabul naar Sima Niazi nadat de oom van uw vrouw een bedreigend telefoontje had gekregen van de Taliban. Sindsdien leven uw vrouw en kinderen ondergedoken bij de broers van uw vrouw.

Op 14 hamal 1395 (2 april 2016) werd uw broer A.R. (...) vanuit zijn huis meegenomen door de Taliban. Ze brachten hem naar een afgelegen dorp in het district Ghorband van de provincie Parwan. Ze hielden hem daar ongeveer twee weken vast. In die periode werd uw broer geslagen en gefolterd. De Taliban eisten informatie over u, anders zouden ze uw broer doden. Uw broer werd vrijgelaten op 1 of 2 saur 1395 (21 of 21 april 2016).

Iets meer dan een jaar later, op 7 jauza 1396 (28 mei 2017) werd uw broer A.R. (...) een tweede keer vanuit zijn huis meegenomen door de Taliban. U weet niet of dit te maken heeft met u, dan wel met zijn lidmaatschap van Hezb-Islami. Tot op de dag van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS is er geen nieuws over uw broer.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 14 qaus 13988 (5 december 2009), uw rijbewijs, uw werkbadge, geldig tot 12 hut 1394 (2 maart 2016), een brief van uw werkgever, zonder afgiftedatum, een dreigbrief van de Taliban, afgegeven op 14 asad 1394 (5 augustus 2015), zeven foto's van u op uw werk, twee foto's van uw overleden neef I.J. (...), drie foto's van uw kinderen, de taskara's van uw familieleden, een bundel documenten over uw terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in 2007, twee enveloppen, een attest over de tweede verdwijning van uw broer A.R. (...), afgegeven op 26 hamal 1394 (15 april 2018), een brief van uw advocaat over uw tewerkstelling bij Haji Qadir Zaher en over uw contact met zijn adviseur, G.H.Y. (...), en een reeks screenshots waaruit uw contact met de adviseur moet blijken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U

hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt. U hebt de vervolgingsfeiten die u inroept immers niet aannemelijk gemaakt.

U verklaart dat uw problemen begonnen nadat u in uniform gezien werd door een dorpeling aan het paspoortkantoor (CGVS 1, p. 19 & CGVS 2, p. 12). Uw verklaringen hierover zijn echter niet coherent. Zo verklaart u eerst dat dit achttien of twintig dagen voor het incident gebeurde, waarbij u verwijst naar de inval van de Taliban in uw huis (CGVS 1, p. 19). Later stelt u echter dat u achttien of twintig dagen voor het telefoontje van de Taliban gezien werd door een dorpeling (CGVS 2, p. 12). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.

Op 5 asad 1394 (27 juli 2015) zou u door de Taliban opgebeld zijn. U vermeldt dit telefoontje echter niet bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Nochtans werd u toen gevraagd alle elementen die tot uw vertrek uit Afghanistan geleid hebben kort op te sommen. Gevraagd waarom u dit telefoontje niet vermeld hebt bij deze gelegenheid, beweert u dat u ook toen over het telefoontje gesproken hebt (CGVS 2, p. 11). Deze bewering vindt geen weerslag in het verslag van dat gesprek, en kan bijgevolg niet zomaar voor waar worden aangenomen. Dat u toen het telefoontje van de Taliban, dat de opmaat vormde voor uw verdere problemen, niet vermeld hebt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover al aan. Bij aanvang van het eerste onderhoud op het CGVS maakt u wel gewag van het feit dat er niets over het telefoontje staat geschreven in de vragenlijst van het CGVS (CGVS 1, p. 3). Dat volstaat echter niet om uit te klaren waarom u het telefoontje niet vermeld hebt bij de DVZ, en waarom u geen opmerkingen wenste toe te voegen nadat u het verslag werd voorgelezen, zonder melding van het telefoontje (vragenlijst CGVS, p. 2). Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het Talibantelefoontje.

Daarbij komt dat ook uw overige verklaringen over dit telefoontje niet aannemelijk zijn. U verklaart dat de beller zich voorstelde als lid van de Islamic Mujahedin van Parwan (CGVS 2, p. 11), de Taliban dus. Niettemin verklaart u dat u twijfelde aan de echtheid van het telefoontje (CGVS 2, p. 12). Gewezen op deze onaannemelijkheid, zegt u dacht dat het ook de neven met wie u vroeger in vete lag zouden kunnen zijn geweest die u opbelden (CGVS 2, p. 12). U klaart geenszins uit waarom u zo zou denken terwijl de beller zich bekend had gemaakt als Talib. Deze onaannemelijkheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daarenboven verklaart u dat uw neef I.J. (...) een soortgelijk telefoontje had ontvangen. Toen hij niet op de eisen van de Taliban inging, werd hij vermoord (CGVS 1, p. 18 & CGVS 2, p. 12). U zegt zelf dat het telefoontje dat u ontving u daaraan deed terugdenken (CGVS 2, p. 12). In dat licht is uw bewering dat u twijfelde aan de echtheid van het telefoontje (CGVS 2, p. 12) nog minder aannemelijk. U verklaart nog dat u pas na de inval in uw huis werkelijk beseft zou hebben dat het de Taliban waren die u hadden opgebeld (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw beweringen beaamt u nogmaals dat u terughadacht aan het lot van I.J. (...), en dat u twijfelde aan de echtheid van uw telefoontje totdat u vernam over de inval in uw huis (CGVS 2, p. 12). Het simpelweg herhalen van uw verklaringen klaart de onaannemelijkheid echter niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling gezet wordt.

Bovendien zegt u dat de Taliban zeiden dat uw samenwerking met hen ook in uw voordeel zou zijn (CGVS 1, p. 17 & CGVS 2, p. 11). U zegt dat de Taliban allicht wilden dat u iets in het voertuig van uw baas zou plaatsen (CGVS 2, p. 11). De beller had echter niets gezegd over dergelijk plan (CGVS 2, p. 11). Gevraagd waarop u deze uitspraak dan baseert, vraagt u zich luidop af wat hun verwachting anders zou zijn (CGVS 2, p. 11). Nog gevraagd hoe dat plan in uw voordeel zou zijn, geeft u toe dat zoiets niet in uw voordeel is. De job van de Taliban is enkel mensen doden en het gevecht gaande houden, voegt u nog toe (CGVS 2, p. 12). Deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u iets in het voertuig van uw baas zou moeten plaatsen in grote mate aan.

Voorts zijn uw verklaringen over de Talibaninval in uw huis weinig aannemelijk. Aanvankelijk verklaart u dat de Taliban het hele huis doorzochten. Uw zoon werd geslagen. De Taliban uitten tijdens dit incident ook een doodsb bedreiging aan uw adres: U zou gedood worden als u hen niet gehoorzaamde (CGVS 1, p. 18). Wanneer u later opnieuw vertelt over deze inval, vermeldt u niets over deze bedreiging. U zegt enkel dat de Taliban zeiden dat u hen moest ontmoeten. Er wordt u uitdrukkelijk gevraagd of de Taliban nog iets anders zeiden, waarop u ontkennend antwoordt (CGVS 2, p. 14). Gewezen op uw vroegere verklaring over de doodsb bedreiging, beaamt u dat de Taliban dat inderdaad zouden hebben gezegd (CGVS 2, p. 14). Dat u in een tweede versie van de feiten niet rept over een doodsb bedreiging aan uw adres, en daar pas iets over zegt als u er aan herinnerd wordt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate aan. Immers, gezien de ernst van de bedreiging kan redelijkerwijze verwacht worden dat u ze niet licht zou vergeten.

U verklaart voorts nog dat u een dreigbrief van de Taliban hebt ontvangen. Daarin eisten de Taliban dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS 2, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban werkelijk zouden

verwachten dat u zich bij hen zou aansluiten, gezien uw eerdere weigering hen te ontmoeten (CGVS 2, p. 12), en gezien uw job bij voor de overheid (CGVS 2, p. 7-10). Bovendien staat er in de brief niets over hoe, waar of wanneer u zich bij de Taliban zou moeten aansluiten (CGVS 2, p. 15 & vertaling document), waardoor het nog minder aannemelijk is dat de Taliban werkelijk zouden denken dat u op hun eis zou ingaan. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

U legt de dreigbrief die u zou ontvangen hebben wel voor op het CGVS. Een dergelijk document kan echter door eenieder op uw vraag en instructies opgesteld zijn. Het stuk ontbeert dan ook enige bewijswaarde. Nog blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is dat er een bloeiende handel bestaat in zogenaamde Talibanbrieven, die tegen betaling verkregen kunnen worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. In het licht van deze informatie is uw document nog minder bewijskrachtig.

De rekruteringspoging door de Taliban zoals u ze beschrijft komt overigens ook niet overeen met de informatie die op het CGVS beschikbaar is, en waaruit blijkt dat, hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrasa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, herhaalt u dat de Taliban u eerst opbelden, later niet thuis vonden tijdens de inval, en daarna een dreigbrief stuurden (CGVS 2, p. 15). Dit antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit en volstaat niet om het CGVS ervan te overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

U tracht uw verklaringen over uw problemen nog te staven door een attest van uw vroegere werkgever neer te leggen. Dit document is pas opgesteld na uw aankomst in België. Het opstellen gebeurde bovendien op uw vraag. U geeft zelf toe dat het is opgesteld om "bewijs" te hebben dat u zou kunnen voorleggen bij uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 2, p. 19). Om deze redenen wordt de bewijswaarde van het stuk in grote mate aangetast. Nog wordt in het document enkel gemaakt van bedreigingen per telefoon (vertaling document), terwijl u zelf ook spreekt over een dreigbrief en een inval in uw huis (CGVS 2, p. 13-14). Daarop gewezen, zegt u dat de brief niet in detail is, en dat het een korte brief is over het probleem (CGVS 2, p. 19), wat niet uitklaart waarom niet al uw problemen erin opgesomd zouden staan, terwijl ze al wel zouden plaatsgevonden hebben. De brief is weliswaar ongedateerd – nog een element dat de bewijswaarde vermindert- maar er wordt verwezen naar de datum van uw vertrek uit Afghanistan. Dit stuk kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen dus niet herstellen.

De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt nog ondermijnd doordat u op de Facebookpagina van uw broer A.B. (...) te zien bent op een feest op 14 augustus 2015. Geconfronteerd met het feit dat het minstens opmerkelijk te noemen is dat u kort na de Talibaninval in uw huis een feest bijwoont, zegt u dat u in burgerkleden ging, lunch had, en dan weer aan het werk ging (CGVS 1, p. 23). Deze verklaringen stroken echter niet met uw latere bewering dat u in de periode na de inval in uw huis altijd op uw werk verbleef, buiten één bezoek aan het huis van uw werkgever en één bezoek aan het huis van de oom van uw vrouw (CGVS 2, p. 14). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven gezet. U verklaart bovendien dat u in die periode zelf geen Facebookpagina had (CGVS 1, p. 23), terwijl blijkt dat u al sinds 2014 actief bent op deze sociale netwerksite.

Ook aan de problemen die na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben plaatsgevonden kan geen geloof gehecht worden. U verklaart dat uw vrouw en kinderen vijf of zes maanden in Kabul woonden bij de oom van uw vrouw (CGVS 1, p. 19 & CGVS 2, p. 5). Ze zouden er weer vertrokken zijn nadat de oom van uw vrouw bedreigd werd door de Taliban (CGVS 1, p. 19 & CGVS 2, p. 5). Om te beginnen koppelt u deze bedreiging aan de oom van uw vrouw aan uw eigen problemen (CGVS 2, p. 5), die echter niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook aan deze bedreiging niet zomaar geloof worden gehecht. Bovendien legt u geen coherente verklaringen af over het tijdstip waarop uw vrouw en kinderen opnieuw verhuisd zouden zijn. Gezien ze de dag na de inval van de Taliban vertrokken zouden zijn (CGVS 2, p. 14), moeten uw vrouw en kinderen op 12 asad 1394 (3 augustus 2015) verhuisd zijn. Ze zouden dus begin februari 2016, zes maanden later, terug naar Parwan vertrokken zijn. De dag erna zou uw vrouw ingelicht hebben dat ze terug in Parwan woonden (CGVS 2, p. 5). Bij het registreren van uw asielaanvraag op 25 maart 2016, stelde u echter dat uw vrouw en kinderen in Kabul woonden (verklaring DVZ, p. 6-7). Ook zegt u dat uw vrouw en kinderen pas op 10 hamal 1395 (29 maart 2016) terug vanuit Kabul naar Parwan verhuisden (CGVS 2, p. 5). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw

opeenvolgende verklaringen, herhaalt u dat uw gezin ongeveer zes maanden in Kabul woonde, en dat ze vertrokken nadat de oom van uw vrouw bedreigd werd (CGVS 2, p. 5). Dat antwoord klaart de tegenstrijdigheid niet uit. In de brief van uw advocaat van 4 mei 2018 staat dan weer dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ geen contact had met uw familie, waardoor u ervanuit ging dat ze zich toen nog steeds in Kabul bevonden. Deze verklaring is niet in overeenstemming met uw bewering dat u daags na de terugkeer van uw familie naar Parwan hierover ingelicht werd door uw vrouw (CGVS 2, p. 5). Hierboven blijkt dat dat omstreeks februari 2016 geweest moet zijn. Ook deze verklaring kan de tegenstrijdigheid bijgevolg niet uitklaren. Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment van de terugkeer van uw familie naar Parwan, leiden ertoe dat ook aan de oorzaak van deze terugkeer, namelijk de bedreiging aan het adres van de oom van uw vrouw, geen geloof meer kan worden gehecht.

Nog zijn uw verklaringen over het wedervaren van uw broer A.R. (...) niet aannemelijk. U zegt dat hij op 14 hamal 1395 (2 april 2016) een eerste keer vanuit zijn huis werd meegenomen door de Taliban. Hij werd een tweetal weken vastgehouden en geslagen. De Taliban wilden hem zo dwingen informatie over u te verstrekken (CGVS 1, p. 17). Gezien u het verband legt tussen uw problemen – die niet geloofwaardig zijn – en die van uw broer, kan ook aan uw verklaringen over uw broers problemen niet zomaar geloof gehecht worden. Het is daarenboven weinig aannemelijk dat de Taliban maanden na uw vertrek hem naar een ander district zouden vervoeren en twee weken lang zouden vasthouden en slaan om hem te dwingen informatie te geven over u. Het is immers weinig aannemelijk dat de Taliban zich zoveel moeite zouden getroosten om eender welke persoon die geweigerd heeft zich bij hen aan te sluiten terug te vinden. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

U verklaart voorts dat uw broer meegenomen werd naar een afgelegen dorp in het district Ghorband. Uw broer zou echter niet hebben geweten in welk dorp hij zich bevond (CGVS 2, p. 17). Nochtans zouden de Taliban hem na twee weken vrij hebben gelaten en zou hij dan te voet naar Siyagerd gegaan zijn (CGVS 2, p. 17). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat uw broer niet zou geweten hebben in welk dorp hij zich bevond. Dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw broers eerste ontvoering. Ook uw verklaring dat uw broer na deze ontvoering opnieuw in zijn eigen huis ging wonen (CGVS 1, p. 17) komt weinig aannemelijk over.

Uw verklaringen over de tweede keer dat uw broer meegenomen werd kunnen evenmin voor waar worden aangenomen. Eerst zegt u dat uw broer op de eerste dag van de ramadan, 6 jawza 1396 (27 mei 2017) een tweede keer meegenomen werd (CGVS 1, p. 17). Later bevestigt u deze datum (CGVS 1, p. 23). Uit de Facebookpagina van uw broer A.R. (...) blijkt evenwel dat hij op 28 mei 2017 nog verschillende foto's heeft geüpload. Het is weinig aannemelijk dat hij dit zou doen als hij ontvoerd werd. Daarop gewezen, zegt u dat uw broer niet actief is op Facebook, en dat hij vermist is. Opnieuw erop gewezen dat de foto's gepost zijn nadat uw broer ontvoerd zou zijn, zegt u opnieuw dat uw broer niets gedeeld heeft en dat hij vermist is (CGVS 1, p. 23). Er nog op gewezen dat uw broer foto's heeft gepost op 7 jauza 1396, herhaalt u dat uw broer vermist is sinds 6 jawza 1396 (CGVS 1, p. 23). U klaart de aanhaalde onaannemelijkheid niet uit met bovenstaande antwoorden. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u plots dat uw broer één dag voor de ramadan, op de eerste, of op de tweede dag van de ramadan meegenomen werd (CGVS 2, p. 6). Dat u eerst wel een precieze datum geeft, maar die later niet meer schijnt te weten, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Later geeft u wel weer een precieze datum, 7 jauza 1393 (28 mei 2017) (CGVS 2, p. 17), wat niet overeenkomt met uw vroegere verklaringen. Daarop gewezen, zegt u dat het volgens uw beweringen de zevende moet geweest zijn (CGVS 2, p. 18). Dat antwoord klaart de tegenstrijdigheid niet uit. Door uw verklaringen over de datum aan te passen naargelang u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden, tast u de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u geïnformeerd werd over de tweede ontvoering van uw broer. Zo zegt u aanvankelijk (twee keer) dat u pas op de 17de dag van de ramadan geïnformeerd werd over de verdwijning van uw broer (CGVS 1, p. 23). Later zegt u evenwel dat u één of twee dagen na diens verdwijning op de hoogte werd gesteld (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen, zegt u enkel dat uw broer de eerste keer een tweetal weken werd meegenomen, en dat uw broers tweede verdwijning nog steeds actueel is (CGVS 2, p. 18). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw beweringen in het gedrang.

U weet niet of de tweede verdwijning van uw broer te maken heeft met uw problemen, dan wel met het feit dat hij zich bij Hezb-Islami zou hebben aangesloten (CGVS 2, p. 16). Op Facebook blijkt uw broer A.R. (...) inderdaad Nochtans beweerde u in uw eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat geen van uw familieleden politiek actief zijn. Niemand zou activist, lid, of aanhanger van een partij zijn (CGVS

1, p. 10). Geconfronteerd met de Hezb-Islami-afbeeldingen op uw broers Facebookpagina, stamelt u enkel "Groen is Hezb-Islami?". Wanneer bevestigd wordt dat het om het logo van Hezb-Islami gaat, zegt u dat u niet op de hoogte was van uw broers activiteiten voor Hezb-Islami, hetgeen niet aannemelijk is gezien uw verklaring dat deze activiteiten mogelijkwerwijs de reden voor zijn tweede ontvoering vormen (CGVS 2, p. 16). Uw tegenstrijdige verklaringen over uw broers politieke activiteiten tasten niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn problemen aan, maar ondermijnen eveneens uw algemene geloofwaardigheid.

U tracht uw verklaringen over uw broers problemen nog te ondersteunen door een brief van de ouders neer te leggen, waarin geschreven staat dat uw broer op 7 jauza 1396 meegenomen werd door de Taliban (CGVS 2, p. 20). Ook dit document is echter op uw vraag na uw aankomst in België opgesteld (CGVS 2, p. 3, p. 20), waardoor het aan bewijskracht inboet. Nog blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle Afghaanse documenten gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist uw verklaringen over de dood van uw vader en de daaropvolgende vete niet in deze beslissing. U verklaart hierover dat u vrijwillig uit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan kon terugkeren omdat het probleem opgelost was (CGVS 1, p. 16 & CGVS 2, p. 6). U verklaart voorts dat de neven met wie u voorheen in vete leefde in hetzelfde dorp wonen als u, en dat u sindsdien nooit meer problemen hebt ondervonden met deze mensen (CGVS 2, p. 7). Bijgevolg kan uit deze gebeurtenissen actueel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

Ook uw verklaring dat u als bodyguard en als chauffeur werkte voor Haji Qadir Zaher wordt hier niet in twijfel getrokken. Gezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt echter niet geloofwaardig zijn, kan ook uit deze verklaring over uw beroepsactiviteiten niet zomaar een vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

Het CGVS betwist evenmin dat uw neef I.J. (...) vermoord kan zijn door de Taliban. U verklaart evenwel zelf dat zijn probleem geen verband houdt met de vervolgingsfeiten die u zelf inroept (CGVS 2, p. 18). Gezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt echter niet geloofwaardig zijn, kan ook uit deze verklaring over het lot van I.J. (...) niet zomaar een vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en die van uw familieleden ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, en die van uw familie. Deze elementen worden niet betwist. De foto's van uw kinderen kunnen hoogstens aantonen dat u een gezin hebt, wat evenmin ter discussie staat. Uw rijbewijs, werkbadge en de foto's van uw werk ondersteunen in zekere mate uw verklaringen over uw werk. Deze verklaringen worden hier niet in twijfel getrokken. De bundel documenten over uw terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk ondersteunt uw verklaringen hierover, die evenmin betwist worden. De enveloppen ondersteunen uw verklaring dat u post ontving uit Afghanistan. Ook dat staat niet ter discussie. In de brief van uw advocaat van 4 mei 2018 wordt beschreven hoe u aan uw werk voor Haji Qadir Zaher zou geraakt zijn, en dat u nog steeds contact hebt met zijn adviseur. Ook de screenshots die op 4 mei 2018 toegevoegd werden aan uw dossier, ondersteunen enkel uw verklaring dat u nog in contact bent met G.H.Y. (...). Deze elementen staan hier niet ter discussie. In de brief van uw advocaat wordt voorts nog verwezen naar een bijlage. Het zou gaan om foto's met uw vader in het dorp. Deze bijlage werd echter niet toegevoegd aan het schrijven. De bedoelde foto's werden tot op heden niet aan uw dossiers toegevoegd, zelfs niet nadat hier door het CGVS naar gevraagd werd bij uw advocaat. Hoe dan ook, zelfs al zou u via uw advocaat foto's van uw vader in het dorp hebben overgemaakt, dan nog kunnen zulke beelden de bovenstaande appreciatie niet veranderen. Gezien u verklaart dat uw vader al in 2003 overleden is, kunnen dit geen recente foto's zijn, en kan er evenmin informatie op staan die de geloofwaardigheidsbeoordeling van uw vluchtrelaas in een ander daglicht stellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij

de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charikar, Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt omtrent de aan hem verweten incoherentie over de aanvang van zijn problemen dat zijn verklaringen weldegelijk coherent zijn en vervolgt: *"Er moet een misverstand ontstaan zijn tijdens de vertaling"*. Verzoeker geeft aan dat zijn problemen begonnen nadat hij door dorpelingen werd gezien in uniform, ongeveer 20 dagen voor de inval in zijn huis door de taliban.

Inzake de in de bestreden beslissing aangehaalde omissie in zijn verklaringen bij de DVZ, benadrukt verzoeker dat hij aldaar niet de kans kreeg om alles te vertellen, voortdurend werd onderbroken en te horen kreeg dat hij bij het CGVS zijn hele relaas kon doen.

Het kan verder wel zijn dat verweerder verzoekers verklaringen over het telefoontje vanwege de taliban onaannemelijk vindt, doch het is wat verzoeker is overkomen. Verzoeker twijfelde inderdaad over de echtheid van het telefoontje omdat valse telefoontjes aan de lopende band werden gepleegd. Toch was hij er niet meer gerust in en ging hij vanaf het telefoontje niet meer werken uit vrees voor zijn leven.

Betreffende de ontvoering van zijn broer, wijst verzoeker erop dat het onwaarschijnlijk vinden van gebeurtenissen geen sluitend argument is om deze gebeurtenissen in twijfel te trekken. Verzoeker kan maar vertellen wat hem en zijn familieleden is overkomen en het is niet ernstig van verweerder om alles zomaar af te doen als onwaarschijnlijk en om internationale bescherming te weigeren aan verzoeker.

Omtrent de tweede ontvoering van zijn broer, vermoedt verzoeker dat de gegevens op diens Facebook werden geplaatst door de zoon, die de gsm van zijn vader bijhad.

Verzoeker herhaalt hetgeen de taliban aangaf. Tevens herhaalt hij het vermoeden dat zij wilden dat hij iets in zijn wagen zou plaatsen, en dit omdat de wagen niet werd gecontroleerd. Verzoeker vermoedt dat dit de reden was waarom de taliban hem specifiek viseerde, ook al is deze manier van rekrutering niet gebruikelijk. Verzoeker vertoonde een interessant profiel voor de taliban.

Verzoeker benadrukt verder dat hij een attest neerlegde waarin zijn werkgever zijn problemen in algemene bewoordingen bevestigde. Verweerder verwachtte hierin ten onrechte een gedetailleerde beschrijving van zijn problemen.

Verzoeker stelt voorts slechts een uur op bezoek te zijn geweest bij zijn broer en daarna weer te zijn ondergedoken.

Verzoeker herhaalt dat zijn oom werd bedreigd waardoor zijn gezin moest verhuizen. Verzoekers gezin keerde inderdaad begin februari terug naar Parwan. Verzoeker wist dit initieel nog niet en verklaarde dat zijn gezin nog in Kabul was. Pas achteraf kwam hij te weten dat zijn gezin verhuisde naar Parwan en verklaarde hij dit ook bij het CGVS.

Verzoeker benadrukt dat zijn profiel en voormalige beroepswerkzaamheden niet in twijfel worden getrokken. Ingevolge hiervan kreeg hij problemen met de taliban. Minstens moet worden aangenomen dat hij een risicoprofiel vertoont.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Hij ontkent dat zijn district in de provincie Parwan veilig zou zijn en betoogt dat de situatie in geheel Afghanistan onveilig te noemen is. Verzoeker wijst op een rapport van Amnesty International waarin het

terugsturen van Afghanen naar Afghanistan wordt geheld. Hij citeert hieruit passages omtrent de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Afghanistan.

Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoeker niet uit het oog worden verloren. Verzoeker is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt gevaar op vervolging. Ook in deze citeert verzoeker uit het reeds aangehaalde rapport van Amnesty International.

2.1.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een rapport van Amnesty International bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde eventuele procedurele noden konden blijken, dat aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de Taliban.

Omtrent deze aangehaalde problemen en vrees, wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“U verklaart dat uw problemen begonnen nadat u in uniform gezien werd door een dorping aan het paspoortkantoor (CGVS 1, p. 19 & CGVS 2, p. 12). Uw verklaringen hierover zijn echter niet coherent. Zo verklaart u eerst dat dit achttien of twintig dagen voor het incident gebeurde, waarbij u verwijst naar de inval van de Taliban in uw huis (CGVS 1, p. 19). Later stelt u echter dat u achttien of twintig dagen voor het telefoontje van de Taliban gezien werd door een dorping (CGVS 2, p. 12). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Hij herhaalt de eerste versie van zijn verklaringen, met name deze volgens dewelke hij werd opgemerkt achttien tot twintig dagen voor de inval in zijn woning (en dus niet voor het telefoontje dat ongeveer een week eerder plaatsvond), en hij laat uitschijnen dat zich tijdens het tweede gehoor bij het CGVS een misverstand zou hebben voorgedaan bij de vertaling. Nog daargelaten dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van deze algemene bewering en dat verzoekers verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren, dient echter te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig het eerste lid van deze bepaling, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de kopie van de notities

van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling worden deze opmerkingen schriftelijk en in de proceduretaal aan de commissaris-generaal meegedeeld. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Tevens wordt de verzoeker om internationale bescherming, indien de opmerkingen die de commissaris-generaal hebben bereikt slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. *In casu* blijkt dat verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (opgesteld tijdens het tweede gehoor bij het CGVS) heeft aangevraagd en ontvangen en dat hij schriftelijk opmerkingen heeft overgemaakt aan het CGVS (administratief dossier, stukken 5-7). Verzoeker heeft in zijn schriftelijke opmerkingen geen bemerkingen gemaakt over de passage die in de notities van het persoonlijk onderhoud is opgenomen en die betrekking heeft op het voorgaande. Gezien verzoeker hierover geen opmerkingen overmaakte aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van deze passage en kan hij deze heden niet aanvechten. Met de loutere herhaling van de eerste versie van zijn verklaringen, doet verzoeker voor het overige op generlei wijze afbreuk aan de strijdigheid van deze verklaringen met zijn latere gezegden.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Op 5 asad 1394 (27 juli 2015) zou u door de Taliban opgebeld zijn. U vermeldt dit telefoontje echter niet bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Nochtans werd u toen gevraagd alle elementen die tot uw vertrek uit Afghanistan geleid hebben kort op te sommen. Gevraagd waarom u dit telefoontje niet vermeld hebt bij deze gelegenheid, beweert u dat u ook toen over het telefoontje gesproken hebt (CGVS 2, p. 11). Deze bewering vindt geen weerslag in het verslag van dat gesprek, en kan bijgevolg niet zomaar voor waar worden aangenomen. Dat u toen het telefoontje van de Taliban, dat de opmaat vormde voor uw verdere problemen, niet vermeld hebt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover al aan. Bij aanvang van het eerste onderhoud op het CGVS maakt u wel gewag van het feit dat er niets over het telefoontje staat geschreven in de vragenlijst van het CGVS (CGVS 1, p. 3). Dat volstaat echter niet om uit te klaren waarom u het telefoontje niet vermeld hebt bij de DVZ, en waarom u geen opmerkingen wenste toe te voegen nadat u het verslag werd voorgelezen, zonder melding van het telefoontje (vragenlijst CGVS, p. 2). Deze incoherentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het Talibantelefoontje.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij heden beweert dat hij bij de DVZ de kans niet zou hebben gekregen om het telefoontje in kwestie te vermelden, dient immers te worden vastgesteld dat dit haaks staat op zijn eerdere, hierboven aangehaalde bewering dat hij het telefoontje aldaar weldegelijk zou hebben vermeld. Dat aan verzoeker de kans zou zijn ontzegd om dit telefoontje te vermelden, vindt daarenboven geen steun in de vragenlijst. Verzoeker kreeg bij het invullen van de vragenlijst namelijk de kans om in het kader van de vraag naar een overzicht van alle feiten die leidden tot zijn vlucht uit zijn land een spontaan relaas te doen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bovendien kreeg hij nadien nog de kans om iets toe te voegen doch gaf hij duidelijk aan niets toe te voegen te hebben (*ibid.*, nr.3.7.). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate frappant element als het telefoontje hierin niet zou hebben vermeld.

Over het voormelde telefoontje, wordt in de bestreden beslissing bovendien met reden aangegeven:

“Daarbij komt dat ook uw overige verklaringen over dit telefoontje niet aannemelijk zijn. U verklaart dat de beller zich voorstelde als lid van de Islamic Mujahedin van Parwan (CGVS 2, p. 11), de Taliban dus. Niettemin verklaart u dat u twijfelde aan de echtheid van het telefoontje (CGVS 2, p. 12). Gewezen op deze onaannemelijkheid, zegt u dacht dat het ook de neven met wie u vroeger in vete lag zouden kunnen zijn geweest die u opbelden (CGVS 2, p. 12). U klaart geenszins uit waarom u zo zou denken

terwijl de beller zich bekend had gemaakt als Talib. Deze onaannemelijkheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daarenboven verklaart u dat uw neef I.J. (...) een soortgelijk telefoontje had ontvangen. Toen hij niet op de eisen van de Taliban inging, werd hij vermoord (CGVS 1, p. 18 & CGVS 2, p. 12). U zegt zelf dat het telefoontje dat u ontving u daaraan deed terugdenken (CGVS 2, p. 12). In dat licht is uw bewering dat u twijfelde aan de echtheid van het telefoontje (CGVS 2, p. 12) nog minder aannemelijk. U verklaart nog dat u pas na de inval in uw huis werkelijk beseft zou hebben dat het de Taliban waren die u hadden opgebeld (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw beweringen beaamt u nogmaals dat u terugdacht aan het lot van I.J. (...), en dat u twijfelde aan de echtheid van uw telefoontje totdat u vernam over de inval in uw huis (CGVS 2, p. 12). Het simpelweg herhalen van uw verklaringen klaart de onaannemelijkheid echter niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling gezet wordt.

Bovendien zegt u dat de Taliban zeiden dat uw samenwerking met hen ook in uw voordeel zou zijn (CGVS 1, p. 17 & CGVS 2, p. 11). U zegt dat de Taliban allicht wilden dat u iets in het voertuig van uw baas zou plaatsen (CGVS 2, p. 11). De beller had echter niets gezegd over dergelijk plan (CGVS 2, p. 11). Gevraagd waarop u deze uitspraak dan baseert, vraagt u zich luidop af wat hun verwachting anders zou zijn (CGVS 2, p. 11). Nog gevraagd hoe dat plan in uw voordeel zou zijn, geeft u toe dat zoiets niet in uw voordeel is. De job van de Taliban is enkel mensen doden en het gevecht gaande houden, voegt u nog toe (CGVS 2, p. 12). Deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u iets in het voertuig van uw baas zou moeten plaatsen in grote mate aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstig argument aan. Waar hij *post factum* en zonder dit op enigerlei wijze te staven of onderbouwen beweert dat hij vaak valse telefoontjes ontving, dient te worden opgemerkt dat deze verklaringen iedere geloofwaardigheid ontbeert. Verzoeker verstrekke deze uitleg namelijk niet wanneer hij reeds bij het CGVS werd geconfronteerd met de onaannemelijkheden in zijn gezegden. Voor het overige beperkt verzoeker zich er inzake de voormelde motieven toe zijn eerdere verklaringen te herhalen en te bevestigen dat de door hem aangehaalde gebeurtenissen weldegelijk plaatsvonden. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voorgaande, inzake deze verklaringen en gebeurtenissen gedane vaststellingen.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanvoert doch de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Voorts zijn uw verklaringen over de Talibaninval in uw huis weinig aannemelijk. Aanvankelijk verklaart u dat de Taliban het hele huis doorzochten. Uw zoon werd geslagen. De Taliban uitten tijdens dit incident ook een doodsbedreiging aan uw adres: U zou gedood worden als u hen niet gehoorzaamde (CGVS 1, p. 18). Wanneer u later opnieuw vertelt over deze inval, vermeldt u niets over deze bedreiging. U zegt enkel dat de Taliban zeiden dat u hen moest ontmoeten. Er wordt u uitdrukkelijk gevraagd of de Taliban nog iets anders zeiden, waarop u ontkennend antwoordt (CGVS 2, p. 14). Gewezen op uw vroegere verklaring over de doodsbedreiging, beaamt u dat de Taliban dat inderdaad zouden hebben gezegd (CGVS 2, p. 14). Dat u in een tweede versie van de feiten niet rept over een doodsbedreiging aan uw adres, en daar pas iets over zegt als u er aan herinnerd wordt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen in grote mate aan. Immers, gezien de ernst van de bedreiging kan redelijkerwijze verwacht worden dat u ze niet licht zou vergeten.

U verklaart voorts nog dat u een dreigbrief van de Taliban hebt ontvangen. Daarin eisten de Taliban dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS 2, p. 14). Het is weinig aannemelijk dat de Taliban werkelijk zouden verwachten dat u zich bij hen zou aansluiten, gezien uw eerdere weigering hen te ontmoeten (CGVS 2, p. 12), en gezien uw job bij voor de overheid (CGVS 2, p. 7-10). Bovendien staat er in de brief niets over hoe, waar of wanneer u zich bij de Taliban zou moeten aansluiten (CGVS 2, p. 15 & vertaling document), waardoor het nog minder aannemelijk is dat de Taliban werkelijk zouden denken dat u op hun eis zou ingaan. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

U legt de dreigbrief die u zou ontvangen hebben wel voor op het CGVS. Een dergelijk document kan echter door eenieder op uw vraag en instructies opgesteld zijn. Het stuk ontbeert dan ook enige bewijswaarde. Nog blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is dat er een bloeiende handel bestaat in zogenaamde Talibanbrieven, die tegen betaling verkregen kunnen worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. In het licht van deze informatie is uw document nog minder bewijskrachtig.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeker deze ongemoeid laat, blijven zij onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U tracht uw verklaringen over uw problemen nog te staven door een attest van uw vroegere werkgever neer te leggen. Dit document is pas opgesteld na uw aankomst in België. Het opstellen gebeurde

bovendien op uw vraag. U geeft zelf toe dat het is opgesteld om “bewijs” te hebben dat u zou kunnen voorleggen bij uw verzoek om internationale bescherming (CGVS 2, p. 19). Om deze redenen wordt de bewijswaarde van het stuk in grote mate aangetast. Nog wordt in het document enkel gemaakt van bedreigingen per telefoon (vertaling document), terwijl u zelf ook spreekt over een dreigbrief en een inval in uw huis (CGVS 2, p. 13-14). Daarop gewezen, zegt u dat de brief niet in detail is, en dat het een korte brief is over het probleem (CGVS 2, p. 19), wat niet uitklaart waarom niet al uw problemen erin opgesomd zouden staan, terwijl ze al wel zouden plaatsgevonden hebben. De brief is weliswaar ongedateerd – nog een element dat de bewijswaarde vermindert- maar er wordt verwezen naar de datum van uw vertrek uit Afghanistan. Dit stuk kan de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen dus niet herstellen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De motieven inzake het gesolliciteerde en ongedateerde karakter van het attest vecht hij niet aan. Met zijn loutere herhaling van de verklaring dat het attest slechts in algemene bewoordingen is opgesteld, doet verzoeker voorts geen afbreuk aan de terechte vaststelling dienaangaande. Gezien verzoeker zelf aangaf dat het document in kwestie gesolliciteerd was en net tot doel had zijn problemen te staven, is het weldegelijk bevreemdend dat voor zijn vrees essentiële elementen zoals de dreigbrief en de inval in zijn huis hierin niet worden vermeld.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt nog ondermijnd doordat u op de Facebookpagina van uw broer A.B. (...) te zien bent op een feest op 14 augustus 2015. Geconfronteerd met het feit dat het minstens opmerkelijk te noemen is dat u kort na de Talibaninval in uw huis een feest bijwoont, zegt u dat u in burgerkleden ging, lunch had, en dan weer aan het werk ging (CGVS 1, p. 23). Deze verklaringen stroken echter niet met uw latere bewering dat u in de periode na de inval in uw huis altijd op uw werk verbleef, buiten één bezoek aan het huis van uw werkgever en één bezoek aan het huis van de oom van uw vrouw (CGVS 2, p. 14). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op losse schroeven gezet. U verklaart bovendien dat u in die periode zelf geen Facebookpagina had (CGVS 1, p. 23), terwijl blijkt dat u al sinds 2014 actief bent op deze sociale netwerksite.”

Verzoeker herhaalt dat hij slechts kort op bezoek ging bij zijn broer. Met de herhaling van deze bewering, doet hij echter hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze bewering gedane vaststellingen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook aan de problemen die na uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben plaatsgevonden kan geen geloof gehecht worden. U verklaart dat uw vrouw en kinderen vijf of zes maanden in Kabul woonden bij de oom van uw vrouw (CGVS 1, p. 19 & CGVS 2, p. 5). Ze zouden er weer vertrokken zijn nadat de oom van uw vrouw bedreigd werd door de Taliban (CGVS 1, p. 19 & CGVS 2, p. 5). Om te beginnen koppelt u deze bedreiging aan de oom van uw vrouw aan uw eigen problemen (CGVS 2, p. 5), die echter niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook aan deze bedreiging niet zomaar geloof worden gehecht. Bovendien legt u geen coherente verklaringen af over het tijdstip waarop uw vrouw en kinderen opnieuw verhuisd zouden zijn. Gezien ze de dag na de inval van de Taliban vertrokken zouden zijn (CGVS 2, p. 14), moeten uw vrouw en kinderen op 12 asad 1394 (3 augustus 2015) verhuisd zijn. Ze zouden dus begin februari 2016, zes maanden later, terug naar Parwan vertrokken zijn. De dag erna zou uw vrouw ingelicht hebben dat ze terug in Parwan woonden (CGVS 2, p. 5). Bij het registreren van uw asielaanvraag op 25 maart 2016, stelde u echter dat uw vrouw en kinderen in Kabul woonden (verklaring DVZ, p. 6-7). Ook zegt u dat uw vrouw en kinderen pas op 10 hamal 1395 (29 maart 2016) terug vanuit Kabul naar Parwan verhuisden (CGVS 2, p. 5). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen, herhaalt u dat uw gezin ongeveer zes maanden in Kabul woonde, en dat ze vertrokken nadat de oom van uw vrouw bedreigd werd (CGVS 2, p. 5). Dat antwoord klaart de tegenstrijdigheid niet uit. In de brief van uw advocaat van 4 mei 2018 staat dan weer dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ geen contact had met uw familie, waardoor u ervanuit ging dat ze zich toen nog steeds in Kabul bevonden. Deze verklaring is niet in overeenstemming met uw bewering dat u daags na de terugkeer van uw familie naar Parwan hierover ingelicht werd door uw vrouw (CGVS 2, p. 5). Hierboven blijkt dat dat omstreeks februari 2016 geweest moet zijn. Ook deze verklaring kan de tegenstrijdigheid bijgevolg niet uitklaren. Uw tegenstrijdige verklaringen over het moment van de terugkeer van uw familie naar Parwan, leiden ertoe dat ook aan de oorzaak van deze terugkeer, namelijk de bedreiging aan het adres van de oom van uw vrouw, geen geloof meer kan worden gehecht.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven opnieuw geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de uitleg die hij bij monde van zijn advocaat reeds aan het CGVS verstrekte, met

name omtrent zijn initiële onwetendheid ingevolge het beweerde gebrek aan contact met zijn familie ten tijde van zijn gehoor bij de DVZ, doet hij namelijk geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze uitleg en zijn overige verklaringen omtrent de verklaarde verhuis van zijn familieleden gedane vaststellingen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Nog zijn uw verklaringen over het wedervaren van uw broer A.R. (...) niet aannemelijk. U zegt dat hij op 14 hamal 1395 (2 april 2016) een eerste keer vanuit zijn huis werd meegenomen door de Taliban. Hij werd een tweetal weken vastgehouden en geslagen. De Taliban wilden hem zo dwingen informatie over u te verstrekken (CGVS 1, p. 17). Gezien u het verband legt tussen uw problemen – die niet geloofwaardig zijn – en die van uw broer, kan ook aan uw verklaringen over uw broers problemen niet zomaar geloof gehecht worden. Het is daarenboven weinig aannemelijk dat de Taliban maanden na uw vertrek hem naar een ander district zouden vervoeren en twee weken lang zouden vasthouden en slaan om hem te dwingen informatie te geven over u. Het is immers weinig aannemelijk dat de Taliban zich zoveel moeite zouden getroosten om eender welke persoon die geweigerd heeft zich bij hen aan te sluiten terug te vinden. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die zeer weinig resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de Taliban zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.”

Verzoeker beperkt zich ertoe de voormelde motieven eenvoudigweg te betwisten en te ontkennen dat zijn verklaringen omwille van hun onwaarschijnlijkheid geloofwaardigheid ontberen. Hiermee doet hij aan deze motieven geen afbreuk. De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat de taliban zoveel moeite zouden doen om hem terug te vinden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U verklaart voorts dat uw broer meegenomen werd naar een afgelegen dorp in het district Ghorband. Uw broer zou echter niet hebben geweten in welk dorp hij zich bevond (CGVS 2, p. 17). Nochtans zouden de Taliban hem na twee weken vrij hebben gelaten en zou hij dan te voet naar Siyagerd gegaan zijn (CGVS 2, p. 17). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat uw broer niet zou geweten hebben in welk dorp hij zich bevond. Dat doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw broers eerste ontvoering. Ook uw verklaring dat uw broer na deze ontvoering opnieuw in zijn eigen huis ging wonen (CGVS 1, p. 17) komt weinig aannemelijk over. “

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Uw verklaringen over de tweede keer dat uw broer meegenomen werd kunnen evenmin voor waar worden aangenomen. Eerst zegt u dat uw broer op de eerste dag van de ramadan, 6 jawza 1396 (27 mei 2017) een tweede keer meegenomen werd (CGVS 1, p. 17). Later bevestigt u deze datum (CGVS 1, p. 23). Uit de Facebookpagina van uw broer A.R. (...) blijkt evenwel dat hij op 28 mei 2017 nog verschillende foto's heeft geüpload. Het is weinig aannemelijk dat hij dit zou doen als hij ontvoerd werd. Daarop gewezen, zegt u dat uw broer niet actief is op Facebook, en dat hij vermist is. Opnieuw erop gewezen dat de foto's gepost zijn nadat uw broer ontvoerd zou zijn, zegt u opnieuw dat uw broer niets gedeeld heeft en dat hij vermist is (CGVS 1, p. 23). Er nog op gewezen dat uw broer foto's heeft gepost op 7 jauza 1396, herhaalt u dat uw broer vermist is sinds 6 jawza 1396 (CGVS 1, p. 23). U klaart de aanhaalde onaannemelijkheid niet uit met bovenstaande antwoorden. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u plots dat uw broer één dag voor de ramadan, op de eerste, of op de tweede dag van de ramadan meegenomen werd (CGVS 2, p. 6). Dat u eerst wel een precieze datum geeft, maar die later niet meer schijnt te weten, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Later geeft u wel weer een precieze datum, 7 jauza 1393 (28 mei 2017) (CGVS 2, p. 17), wat niet overeenkomt met uw vroegere verklaringen. Daarop gewezen, zegt u dat het volgens uw beweringen de zevende moet geweest zijn (CGVS 2, p. 18). Dat antwoord klaart de tegenstrijdigheid niet uit. Door uw verklaringen over de datum aan te passen naargelang u geconfronteerd wordt met onaannemelijkheden, tast u de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor zijn inconsistente en tegenstrijdige verklaringen biedt hij niet de minste uitleg. Het beweerde vermoeden dat de gegevens op het Facebook van zijn broer zouden zijn geplaatst door diens zoon, kan niet worden aangenomen. Zo verzoeker dit werkelijk vermoedde, kon worden verwacht dat hij dit ook bij het CGVS en wanneer hij aldaar met de gegevens op het Facebookprofiel van zijn broer werd geconfronteerd zou hebben gemeld in plaats van te ontkennen dat zijn broer actief was op Facebook. Bovendien kan worden opgemerkt dat het evenmin geloofwaardig is dat en niet kan worden ingezien waarom de zoon van verzoekers broer,

indien deze broer werkelijk zou zijn ontvoerd, zich de dag erna zou mee bezighouden om, dit dan nog zonder verder commentaar, foto's op het profiel van zijn vader op te laden.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid en vecht deze niet aan waar gemotiveerd wordt:

“Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u geïnformeerd werd over de tweede ontvoering van uw broer. Zo zegt u aanvankelijk (twee keer) dat u pas op de 17de dag van de ramadan geïnformeerd werd over de verdwijning van uw broer (CGVS 1, p. 23). Later zegt u evenwel dat u één of twee dagen na diens verdwijning op de hoogte werd gesteld (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen, zegt u enkel dat uw broer de eerste keer een tweetal weken werd meegenomen, en dat uw broers tweede verdwijning nog steeds actueel is (CGVS 2, p. 18). Dat antwoord klaart de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Opnieuw komt de geloofwaardigheid van uw beweringen in het gedrang.

U weet niet of de tweede verdwijning van uw broer te maken heeft met uw problemen, dan wel met het feit dat hij zich bij Hezb-Islami zou hebben aangesloten (CGVS 2, p. 16). Op Facebook blijkt uw broer A.R. (...) inderdaad Nochtans beweerde u in uw eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk dat geen van uw familieleden politiek actief zijn. Niemand zou activist, lid, of aanhanger van een partij zijn (CGVS 1, p. 10). Geconfronteerd met de Hezb-Islami-afbeeldingen op uw broers Facebookpagina, stamelt u enkel “Groen is Hezb-Islami?”. Wanneer bevestigd wordt dat het om het logo van Hezb-Islami gaat, zegt u dat u niet op de hoogte was van uw broers activiteiten voor Hezb-Islami, hetgeen niet aannemelijk is gezien uw verklaring dat deze activiteiten mogelijkerwijs de reden voor zijn tweede ontvoering vormen (CGVS 2, p. 16). Uw tegenstrijdige verklaringen over uw broers politieke activiteiten tasten niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn problemen aan, maar ondermijnen eveneens uw algemene geloofwaardigheid.

U tracht uw verklaringen over uw broers problemen nog te ondersteunen door een brief van de ouderen neer te leggen, waarin geschreven staat dat uw broer op 7 jauza 1396 meegenomen werd door de Taliban (CGVS 2, p. 20). Ook dit document is echter op uw vraag na uw aankomst in België opgesteld (CGVS 2, p. 3, p. 20), waardoor het aan bewijskracht inboet. Nog blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle Afghaanse documenten gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers concrete aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing weerlegt noch betwist waar gemotiveerd wordt:

“Het CGVS betwist uw verklaringen over de dood van uw vader en de daaropvolgende vete niet in deze beslissing. U verklaart hierover dat u vrijwillig uit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan kon terugkeren omdat het probleem opgelost was (CGVS 1, p. 16 & CGVS 2, p. 6). U verklaart voorts dat de neven met wie u voorheen in vete leefde in hetzelfde dorp wonen als u, en dat u sindsdien nooit meer problemen hebt ondervonden met deze mensen (CGVS 2, p. 7). Bijgevolg kan uit deze gebeurtenissen actueel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

(...)

Het CGVS betwist evenmin dat uw neef I.J. (...) vermoord kan zijn door de Taliban. U verklaart evenwel zelf dat zijn probleem geen verband houdt met de vervolgingsfeiten die u zelf inroept (CGVS 2, p. 18). Gezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt echter niet geloofwaardig zijn, kan ook uit deze verklaring over het lot van I.J. (...) niet zomaar een vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift wel nog de nadruk op zijn profiel en voormalige beroepsactiviteiten. Verzoeker toont echter niet aan en uit de voorliggende informatie kan evenmin worden afgeleid dat verzoekers voormalige beroepsactiviteiten op zich zouden volstaan om in zijn hoofde te kunnen besluiten tot het bestaan van een geïntenseerde vrees voor vervolging in de

vluchtelingenrechtelijke zin. Dat verzoeker zelf de mening toegedaan is dat dit niet zo is, blijkt daarbij overigens uit het gegeven dat hij het nodig achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielaanvraag ten berde te brengen. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook uw verklaring dat u als bodyguard en als chauffeur werkte voor Haji Qadir Zaher wordt hier niet in twijfel getrokken. Gezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt echter niet geloofwaardig zijn, kan ook uit deze verklaring over uw beroepsactiviteiten niet zomaar een vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd afgeleid worden.”

Betreffende het voorgehouden verwesterd zijn, kan tot slot worden opgemerkt dat uit de door verzoeker aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit, terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en deze regio het risico met zich zou brengen om te worden geïsoleerd of vervolgd. De Raad is van oordeel dat uit het enkele gegeven dat verzoeker sinds 2015 in Europa verblijft niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker zowel door de autoriteiten, de Taliban, de bevolking en/of zijn familie als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn afwezigheid sinds 2015 als verwesterd beschouwd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Verzoeker toont verder op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dussdanig verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken stukken neerlegde, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Charikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geïsoleerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Charikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus

geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charikar, Parwan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan voormelde motieven. Het rapport dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd is immers niet van die aard dat het de informatie zoals gehanteerd door verweerder ontkracht. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het rapport slechts in grote lijnen en in het bestek van enkele bladzijden wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen. De inhoud van het rapport ligt betreffende deze situatie volledig in lijn met de inhoud van de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Op de veiligheidssituatie specifiek voor verzoekers provincie en district wordt in het neergelegde rapport niet ingegaan. Wel kan worden opgemerkt dat uit het rapport blijkt dat verzoekers provincie niet wordt genoemd bij de lijst van tien provincies in Afghanistan met het grootste aantal burgerslachtoffers (p.20). Hiermee wordt de in de bestreden beslissing gedane vaststelling bekrachtigd dat verzoekers provincie in zijn geheel relatief laag scoort betreffende het aantal veiligheidsincidenten in het verhouding met het aantal burgers. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT